

vurdere det lidt, eller hvilke overvejelser gør Dansk Folkeparti sig om det?

Kl. 13:52

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo at svare.

Kl. 13:52

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Vi synes, det er en dårlig idé at gennemføre en tvangssopsparring på et tidspunkt, hvor vi vurderer at konjunkturerne klart er vendt, og hvor vi har en lavvækstsituation. Det havde været naturligt at have en diskussion om at igangsætte Den Særlige Pensionssopsparring på et tidspunkt, hvor vi stod midt i højkonjunkturen. Derfor synes vi, at timingen er forkert, og vi er bange for, at det er den forkerte medicin til dansk økonomi.

Det er vores udgangspunkt, når vi går ind i forhandlingerne. Vi håber så selvfølgelig, at vi kan lave en finanslovaftale, og vi vurderer jo også, at det her er så stort et spørgsmål, at det bør løses i de forhandlinger, der kommer. Der håber vi selvfølgelig at vi kan påvirke regeringen i vores retning, sådan at tvangssopsparringen ikke bliver gennemført fra den 1. januar.

Vi har så også bemærket, at nogle har det synspunkt, at det haster lidt med en afklaring i forhold til skattekort, der skal udsendes osv. Derfor har vi også sagt til regeringen, at vi er helt parate til at forhandle det her meget hurtigt og få en diskussion om det, men det er jo helt op til regeringen, hvordan den vil tilrettelægge forhandlingsforløbet.

Kl. 13:53

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Hr. Henrik Sass Larsen for anden og sidste korte bemærkning.

Kl. 13:53

Henrik Sass Larsen (S):

Jeg er også glad for tilsagnet om, at det haster. Det ville jo være tosset at udsende skattekort til folk og så skulle til at føre det tilbage igen. Så det synes jeg lyder strålende.

Men kan vi komme det lidt nærmere? Altså, er det ultimativt? Er det sådan, at man siger til regeringen, at man godt vil holde møder om det, godt vil drikke kaffe og sodavand og sådan noget, men at de nu skal høre her: Det går ikke, det her. Det er helt forkert. Vi går ikke med til det?

Kan vi komme det så nært?

Kl. 13:54

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo at svare.

Kl. 13:54

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg anerkender det her med, at man kun skal stille spørgsmål, man selv kender svaret på. Det gør hr. Henrik Sass Larsen så også, for det er jo helt normalt ved en førstebehandling af finansloven, at vi ikke står her og siger, hvor vores smertegrænse går i forhold til at kunne lave et finanslovforlig med regeringen senere på efteråret.

Selv om jeg godt er klar over, at det på grund af dagens begivenheder måske er blevet sådan en lidt mere hemmelig debatklub, vi har her i Folketingssalen, vil jeg alligevel ikke vove pelsen ved at fortælle, præcis hvor vores smertegrænse går i forhold til at lave et forlig. Altså, vi forhandler jo for at få et finanslovforlig, og vi ved også godt, at jo flere punkter man udnævner som ultimative krav inden en forhandling, jo mere kan man lige så godt bare sende breve til hinanden om, hvad man mener, i stedet for at forhandle.

Skal vi nå et forlig, tror vi da på, at vi skal møde op til forhandlingerne ansigt til ansigt og ikke bare pr. brev. Og der er det normalt bedst, at man har nogle klare synspunkter, nogle klare holdninger, sådan som vi har det i forhold til den her tvangssopsparring, som vi ikke synes det er en god idé at iværksætte fra den 1. januar. Vi går så til forhandlingerne med regeringen og håber, at vi kan få overbevist regeringen om fornuften i det.

Kl. 13:55

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak for det. Vi går så videre i spørgerækken, og den næste spørger er hr. Morten Østergaard. Værsgo.

Kl. 13:55

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil da gerne starte med at kvittere for den åbenhed, som hr. Kristian Thulesen Dahl viser over for et bredt samarbejde. Det synes jeg sådan set er meget prisværdigt, også når man betænker den situation, som vi står i som samfund, hvor vi har behov for i et bredt samarbejde at finde nogle løsninger, der gør, at vi ikke får en langvarig lavkonjunktur i Danmark.

Jeg vil også godt kvittere for det samarbejde, vi havde om jobplanen, der på en eller en måde nok giver et udsving på radaren, men jo altså ikke står mål med de meget store udfordringer, som bl.a. også Arbejdsmarkedskommissionen har peget på.